

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τοὺς ἐντός τῆς νήσου συνδρομῆ	
Ἐτησίᾳ Δραχμᾶς	10
Ἐξάμηνος »	5
Διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρξίαις Ἐτησίᾳ »	12
Ἐξάμηνος »	7

Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομῆ
Ἐτησίᾳ φράγ. χρ. 15
Ἐξάμηνος » » 8

Καταχωρίσεις καὶ διατριβαὶ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ Π Ἐ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΠΑΝΟΣ Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Διεκαεννέα καὶ πλέον διέρρευσαν ἐπισημοὺς ἀποστολὰς περικυβερτούμενων τῶν ἐνιαυτῶν, ἀφ' οὗτος εἰς τῆς ἀνατολῆς τὸ στερέωμα καὶ ὑπεράνω μικρᾶς τῆς Ἰουδαίας πόλεως ἐπέτειλεν ἀκτινοβόλος, λαμπρὸς καὶ σελαγιζῶν ὁ μαγικὸς ἀστὴρ, ὁ χαρμολύπης εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τῆς ἐλευσίνου τοῦ προσδοκωμένου Σωτῆρος ἐξαγγελίας. Καὶ ἐπέτειλε κατ' ἴσην ἐποχὴν σκότος πυκνότατον ἡθικῆς καταπτώσεως, κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ οἰκογενειακῆς ἐκλύσεως ἢ πλοῦτος ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρον τοῦ κόσμου, κατ' ἴσην εἶχον χαλαρωθῆ τέλειον οἱ ἡθικοὶ καὶ κοινωνικοὶ δεσμοὶ καὶ εἶχον καταπέση τὰ εὐγενέστερα τῆς ἀνθρωπότητος ἰδανικά. Αἰφνης τὸ ἴσχυρον σκότος διασχεδάννυται ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀστῆρος, ὅστις διαγέει φῶς οὐράνιον, γλυκὺ καὶ ἀνέσπερον ἀνά σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ἣν εὐαγγελίζεται τὴν γενήσιν τοῦ θεοῦ αὐτῆς ἀναμορφωτοῦ.

Καὶ ὁ ὑπέρτατος τῆς ἡθικῆς Διδάσκαλος, ὁ τελειότατος τύπος τῆς γλυκύτητος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαθότητος, γεννάται οὐχὶ ἐν καλλιμαρῶν μεγαρίαι, ἐν τῷ μέσῳ γλιθῆς πλοῦτος καὶ πολυτελείας, ἀλλ' ἐν πενιγρῷ καὶ ἀσήμεν οἰκίῳ, ὅς ὁ κοινότατος τῶν ἀνθρώπων, οἷον συμβολίζων διὰ τῆς γενήσεως αὐτοῦ τὴν ἀπλότητα, τὴν ἰσότητά καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν ἀνθρωπίνων μεγαλείων. Τὴν ἐλευσίν αὐτοῦ προεῖπον προφῆται θεόπνευστοι, ἐσθλαὶ ποιηταὶ ἐν ἱερασίαις στίχοις, ὠνειροπόλησαν φιλόσοφοι καὶ προπαρεσκευάσαν ῥηξικέλευθοι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου σκαπανεῖς. Τοῦ ἀστῆρος τῆς Βηθλέμ προηγήθη ἐν τῷ πνευματικῷ τῆς ἀνθρωπότητος οὐρανῷ ὁ ἀειζῶς τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἥλιος, ὁ δι' ἀσθάρτου φωτὸς τὸν κόσμον κατασπύσσας καὶ τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ βαρβάρου διαχύσας.

Ἀνδρῶν ἀπάντων σωζώτατον ἀπαρξίαν ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ ἱερέα τοῦ Ἀπολλωνίου τῶν ἀθανάτων υἱὸν τῆς Φαιακίδος, τὸν κατὰ τὸν Ῥωμαίων φιλόσοφον καὶ ῥητορὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβιβάζσαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις μεταδόντα. Ἀλλ' ἐν ἡθικῶν φιλόσοφῳ, ὁ τὴν διαλεκτικὴν δημιουργήσας, ὁ τοὺς ἡθικοὺς νόμους ἀνευρίσκων καὶ διατυπῶν, ὁ τὸ κέντρον δέποντιαν αὐτὸν ἀγνώμονας συμπολιτικῶν,

γαλήνιος πῶν, ἀνομολογῶν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς βελτιώσιν τῶν ἀνθρώπων ἀδυναμίαν, ὄνειροπολεῖ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ διανοίᾳ τὸν μέγαν τοῦ κόσμου ἀναμορφωτὴν. Ὁ δ' εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας διεισδύσας καὶ ταῦτα ἐν θεοῖς διαλόγοις διατυπώσας Πλάτων παρίστησιν ἡμῖν τὸν προσφιλεῖ διδάσκαλον χριστιανικώτατα ῥήματα φεγγόμενον. Τὸν ἀπάρμιλλον ἀριστοτέλην τῆς γλώσσης τῶν θεῶν, τὸν διὰ καλλιτεχνικῶν τύπων ὑψίστας φιλοσοφικὰς ἰδέας περιβαλλόντα, διαδέχεται ἡ παρατηρητικὴ καὶ τὰ πάντα ἀνατέμνουσα καὶ ἀναλύουσα διάνοια τοῦ μεγάλου Σταγειρίτου. Ὁ κλεινὸς τοῦ Μακεδόνης στρατηλάτου διδάσκαλος, οἷον τὸν δασοστέτη μαθητὴν μιμούμενος, κατακτᾷ πνευματικῶς τὸν κόσμον, θεμελιεῖ τὰς βάσεις τῶν ἐπιστημῶν, ἐπιτίθησιν εἰς τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν τὸν θρησκῶν, ἀλλ' ἡ μεγάλη αὐτοῦ διάνοια δὲν ἠδυνήθη ἡ ἀπαλ, λαγῆ τῆς προλήψεως καὶ τῆς πλάνης, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ φύσει διήρηται εἰς ἐλευθέρους καὶ δούλους.

Ἐμφανίζονται κατόπιν οἱ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι, οἵτινες εἰς τὸ ἡθικῶς ζῆν μόνον ἄξια ἀπονέμοντες καὶ τὴν ἀρετὴν ὡς γνώμονα τοῦ βίου ἀναγνωρίζοντες ἀνακηρύττουσιν τὸν σοφὸν καὶ ἐνάρετον ὡς ἰδεώδη τύπον, εἰς ὃν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τείνη. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ πάντῃς ἐρεϊδόμενοι καὶ περαιτέρω χωροῦντες καταρρίπτουσιν, ὡς σθεναροὶ πρόδρομοι τοῦ χριστιανισμοῦ, τοὺς χωρίζοντας τὴν ἀνθρωπότητα φραγμοὺς, τοὺς διαιροῦντας αὐτὴν εἰς ἔθνη καὶ κράτη, καὶ συνιστάει τὴν κοσμοπολιτείαν, τὴν παγκόσμιον ὁμοσπονδίαν, ἐν ἣ νὰ ἀρχῇ ὁ λόγος καὶ ἡ ἡθικῆ. Ἀλλ' αἱ ὄντως κοσμοσωτήριοι αὐταὶ ἀρχαὶ τῶν στωϊκῶν, μέναισι κτήμα μόνον τῶν ὀλίγων, δὲν ἐρριζοβόλησαν καὶ δὲν ἀπέδωκαν τοὺς προσδοκωμένους καρπούς, δι' ὃν ὁ ἀνεμορροῦτο ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, μαθηταὶ καὶ μιμηταὶ τῶν Ἑλλήνων ἐντε τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς τέχναις, παρελάβον παρὰ τούτων καὶ ἀρχὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἠθικὰς τῶν στωϊκῶν, ἐκυριόρχησαν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου δ' ἅ τῶν ἑπλων καὶ τῆς εὐστόχου πολιτικῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὀργανώσωσι τὸ ἀπέρητον κράτος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἡθικῶν καὶ παρεμύθησαν χριστιανικὰς ἀρχὰς τῶν φιλοσόφων τῆς στοᾶς. Μάστιγ ὁ Σάπιας ἀγωνίζεται νὰ καταρρίψῃ τὰς καταρρῶσας τοὺς συγγρόνους αὐτοῦ δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεως μα-

την ἀναρῶναι ὅτι τὸ θεῖον εὐαρεστεῖται μάλλον εἰς τὴν ἐξ ἀγνῆς καὶ ἀδόλου καρδίας προσερχομένην λατρείαν ἢ εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους. Αἱ δὲ μεγάλα, αἱ ὄντως χριστιανικαὶ αὐτοῦ ἀρχαὶ, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους, ὡς μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀντηχοῦσιν εἰς τὸ κενὸν καὶ καθίστανται κτήμα μόνον τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ.

Ἀργότερον ἡ ἐλληνικὴ φιλοσοφία μεταρτυτεῖται εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἐνθα ὁ Φίλων διὰ τοῦ θεολογικοῦ αὐτοῦ συστήματος πειρᾶται νὰ συμβιβάζῃ αὐτὴν μετὰ τῶν θρησκευτικῶν τῆς γῶρας ἰδεῶν. Ἐνταῦθα αἱ ὑψηλαὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων ἀρχαὶ, μετὰ τῶν Ἰουδαϊκῶν θρησκευτικῶν δόξασιν συνδυασθεῖσαι καὶ προσαρμοσθεῖσαι, παράγουσι τὴν θεωρίαν, ὅτι Νόυς ἀπόλυτος καὶ τελείως ἐδημιούργησε καὶ συγκρατεῖ διὰ μόνου τοῦ Λόγου τὴν ἀπειροπληθῆ ὕλην. Οἱ δὲ Νεοπλατωνικοὶ, μὴ ἀκούμενοι εἰς τὰ γνωστὰ καὶ μὴ ἱκανοποιούμενοι ἐκ τῆς κατ' αἴσθησιν ἀντιλήψεως, μεταρτυτεῖται δι' ἐκστάσεως εἰς τὸν ὑπὲρ τὴν ὕλην πνευματικὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐνορῶσι τὸ παγκόσμιον πνεῦμα τοῦ παντός.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ συστήματα, ἀτίνα ἐδημιούργησαν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ μεγάλου προβλήματος τοῦ σύμπαντος καὶ πρὸς βελτιώσιν τῆς ἀνθρωπότητος μεγάλα διάνοια, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀναμορφώσωσιν ἡθικῶς καὶ ἀναπλασῶσι κοινωνικῶς καὶ θρησκευτικῶς τὸν κόσμον. Ἀποῦ λοιπὸν ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια καὶ δύναμις ὑπῆρξεν εἰς τοῦτο ἀνεπαρκῆς, εἴδει θεῖον νὰ προέλθῃ ἡ μεγάλη ἐπὶ τὰ κρείσσω μεταβολή, ὅτε πλέον ἐπῆλθεν ἡ ἀναγκαία πνευματικὴ ἐξέλιξις καὶ ἐπέστη τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου. Ἐπειδὴ δ' ἐν Ἰουδαίᾳ, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, συνεχωνεῖθησαν αἰγιολογικῶν τῆς γῶρας τοιοῦτων καὶ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια, ὡς ἐν πνευματικῷ σταθμῷ, ἐγκαταλείπουσα τὴν ὕλην αἰρεταί εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ θεοῦ Λόγου, ἐνταῦθα εἶδει ν' ἀναφανῇ καὶ ὁ προσδοκώμενος Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἐνορκος Λόγος.

Ἐκτοσε, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἀναπέλλουσι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡμέραι καὶ ὀνομαστικὰ πρὸς αὐτὴν νεοστυφιστοὶ ὀρίζοντες. Ἰσραήλ καὶ ἡ γῆ αὐτῆς, ἀδελφότητος καὶ ἰσότητος ἐδὸν τὰ ἐμβλήματα τῆς νεᾶς θρησκείας, ἰδοὺ αἱ θεαὶ ἐπαγγελίαι τοῦ θεοῦ

τοῦ ἀναμορφωτοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν συνειδήσεων καὶ τῶν ψυχῶν. Ἀδύνατοι καὶ περιφρονούμενοι, δούλοι, οὗς ἐστέρησε τὴν θεῖαν ἐλευθερίαν ἡ βαρναυσος ἰσχύς τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ αἱ προλήψεις τῶν αἰώνων, πτωχοὶ καὶ ἐγκαταλειμμένοι, εἰς οὗς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἡ ἐλπίς καὶ ἐσάνη ἀστοργος ἡ τύχη, γυναῖκες, ἄς ἐταπεινώσας καὶ ὑπεβίβασεν ἡ ὕλική τοῦ ἀνδρός δύναμις, ἀνανήφατε, ὑψώθητε, θαρρεῖτε, ἐλπίζετε, ἐφθέγγαντο τὰ θεῖα γένη τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου. Καὶ ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης ἐγειρεται ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ περιβάλλει δι' ἀφίτου σεβασμοῦ, ἀφοσίωσας καὶ λατρείας τὸν σωτῆρα αὐτῆς καὶ ἀνακηρύσσει ἐσαεὶ πνευματικὸν τοῦ κόσμου βασιλείαν. Ἐντεῦθεν ἀρχεται νέος βίος, νέος πολιτισμὸς, νέα ἐπὶ τὰ βελτιώ κινήσις. Αἱ πλάναι καὶ αἱ προλήψεις ἀρχοῦνται καταρρέουσαι, αἱ δεισιδαιμονίαι συγκαθεύονται καὶ αἱ μεγάλα ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, εἰσδύουσαι εἰς τε τὸν ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον βίον τῶν ἀνθρώπων, μεταπλάττουσιν αὐτὸν καὶ θεμελιεῖσιν ἐπὶ βάσεων δικαιοτέρων καὶ ἡθικωτέρων. Ὁ κόσμος διὰ τῆς νεᾶς θρησκείας ἀναγεννάται καὶ ρεῦμα ἰσχυρὸν ἡθικῆς ἀναπλασεως καὶ προόδου καθαιρεῖ τὴν μεμολυσμένην κοινωνικὴν ἀτμόσφαιραν. Δι' ὃ ὁ θεὸς τῆς νεᾶς θρησκείας ἰδρυτὴς θά τιμᾶται, θά λατρευῆται καὶ θά θεορῆται εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ θά θεωρηθῆται ἰδεώδες πρότυπον καὶ ἀνέστιχον ἡθικῶν καὶ θρησκευτικῶν μεγαλείου. Ἀνεπιτρέπται διαρρέουσιν εἰς τὸ ἄπειρον οἱ ἐνιαυτοὶ καὶ οἱ αἰῶνες, ἀλλ' οὐδεὶς οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε μετ' αὐτὸν ἐφέλιξσε τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν λαῶν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέδρασε τόσον ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως καὶ ἡθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κόσμου.

Εὐρέθησαν ἐν τῇ ἱστορικῇ τοῦ χριστιανισμοῦ σταδιοδρομίᾳ οἱ διαστρεβλώσαντες καὶ ἐκμεταλλευθέντες ἐπὶ σκοποῖς ἰδιοτελεσί τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ ἀρχὰς. Εὐρέθησαν οἱ δημιουργήσαντες σχίσματα καὶ αἰρέσεις ἐν τῇ κατ' ἐσχόληθ θρησκείᾳ τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος, καὶ οἱ γύσαντες αἷμα ἀδελφικὸν ἐπὶ ὀνόματι αὐτοῦ. Ἰσχυροὶ οἱ κρατερῶς πρὸς ἐξουσίαν καὶ κατακτινίζοντες ἀγανατισμοὺς ἐνορῶσι καὶ ἰδοὺ αἱ θεαὶ αὐτοῦ καὶ κρατεῖται. Ἰσχυροὶ οἱ ἀναμειζαντες αὐτὴν μετὰ στυγεράς ἀνεπίστευστων καὶ ἄλλοθῶν πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν προσορισμὸν αὐτῆς, πολλὰ τῶν ἐποίων ἐτι-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΤΑΝΤΕΛΕΙΟΝ

άτυχως σώζονται. Ἀλλά, μεθ' ὅλα ταῦτα, ἡ πνευματικὴ αὐτῆς υπόστασις, ἡ ἠθικὴ βίασις, ἡ ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας θρασυκείας μεγάλη αὐτῆς ὑπεροχὴ, ἡ ἐξημερωτικὴ καὶ ἠθοπλαστικὴ, ἡν ἔχει ἐπὶ τὰς ψυχὰς ἐπίδρασις, ἡ ἐκπολιτιστικὴ ἐπιρροή, καθιστᾷ αὐτὴν πάγκραλον, τελείαν, ἰδεώδη, αἰωνίαν, ἀνταποκρινομένην εἰς τοὺς εὐγενεστέρους τοῦ ἀνθρώπου πόθους, προσαρμοζομένην εἰς τὰ ὑψηλότερα αὐτοῦ ἰδανικά, καθιστᾷ λέγω τὴν θρησκείαν τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ θρησκείαν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς προόδου, τῆς ἰσότητος, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν.

Ἡρακλῆς Νεόφυτος

«**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**
ΕΜΕΘΩΝ», εὐχε-
ται εἰς τοὺς συνδρο-
μητὰς αὐτῆς εὐτυ-
χῆς τὸ εὐχέν "ὄτος.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Παραγνωρίζετε εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα τὰ δικαιώματά της, τὰ δικαιώματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων της, ὅτε ἀπέναντι συμμαχίας ἀντιδραστικῶν κυβερνήσεων, καλούμενης ἱεράς, ἐξήλθεν ἀνθρῶ ἐν νεότητι, ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῶν διεπόντων τὸν κόσμον θεῶν νόμων. καὶ ἐξασκεῖτε κατ' αὐτῆς τυραννικὴν βίαν, εἰς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας, ἐν ὀνόματι τοῦ ἱεροῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν, ἀμύνεται, μόνη, κατὰ συνομοσίας διαπραττομένων κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῶν καὶ κακουργιών, κωλύοντες αὐτὴν νὰ προσατεύσῃ τὰ ἱστορικά καὶ πραγματικά δίκαια τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Καὶ ἡ ἀδικία αὕτη, καθ' ἑνὸς μικροῦ λαοῦ, ἐπιτελεῖται, συζηματικῶς, πρὸ πολλῶν ἡδῶ ἐτῶν ἐν ὀνόματι τῆς διεθνούς δικαιοσύνης τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ ἐν πλήρει συναυλίᾳ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, πρὸ τῆς ὁποίας σιγῶσιν οἱ νόμοι, τὸ δίκαιον καὶ ἡ λογικὴ!

Ὅτε, πρὸ δεκαετίας, ἡ μικρὰ Ἑλλάς, ἀδυνατοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ μητρικοῦ φίλτρου πρὸς τὰ προαιώνια δάκρυα πολυπαθοῦς θυγατρὸς, τῆς ἠρωικῆς Κρήτης, προέβη εἰς τὸ θαρραλέον ἐκεῖνο διάδημα τῆς ἐν τῇ νήσῳ καταλύσεως τῆς Τουρκικῆς Ἀρχῆς, ἣτις ἤρξατο διὰ τῆς ἱστορικῆς πολιορκίας τοῦ Ἡρακλείου, καὶ ἐπερατώθη διὰ τῶν ἐξ ἀμακᾶτων τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου καὶ τῆς δρακίως τῶν ὀπλιτῶν τοῦ Βάσσου—πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ ἐκεῖνου πολιτικοῦ γεγονότος, εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἱστορία ἠ ἀποδόση, δικαίως, ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὀφείλον ἑτόνισε τότε ἡ μεγάλη τοῦ Ἑλλάδος φωνὴ, εἰπόντος: οὐδέποτε πρότερον μικρότερον ἐπετέλεσε κατόρθωμα μείζον—ἡ εὐρωπαϊκὴ Διπλωματία, ἀπαθὴς καὶ ἀνεγγύητος, παρενόηθη νὰ ἀποστερήσῃ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα τῆς ἀμοιβῆς τῶν θυσιῶν της, καὶ παρακάλυψε τὴν ἐνωσίαν τῶν ἐλευθερωθέντων πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς!— Δὲν

ἐλησμονήθη, ἀκόμη, ἡ ταχύτης καὶ ἡ προθυμία, τῶν διεπόντων τὰς τύχας τῶν λαῶν, τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Σταυρὸν ὡς εἰς σύμβολον τῆς ἀδελφικῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀλληλεγγύης, διὰ τῶν ὁποίων ἠμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ ρίψῃ τὴν πρώτην οἶδα, κατὰ τοῦ ἠρωικοῦ ἐκεῖνου λαοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους, ἔχει βάψει τὸ χῶμα τῆς πολυπαθοῦς Μεγαλονήσου μετ' αἵματος, ὑπὲρ μιᾶς καὶ μόνης ἰδέας—τῆς ἱεράς Ἐλευθερίας!— Οὐδὲ θὰ λησμονηθῶσιν οἱ κρώγμοι σαρκοφάγων ὀρνέων, ἅτινα συνεβούλευσαν, τότε, τὴν ἐν τῇ Νήσῳ ἀποστολὴν τουρκικῶν στρατευμάτων, ἵνα πνίξωσι καὶ πάλιν, τοὺς ἱεροὺς πόθους ἠρωικοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ἀθῶου αἵματος γυναικοπαίδων!

Χάριν τριῶν μυριάδων τουρκοκρητῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία οὐδένα διέπρεψε κίνδυνον, ἐπεχειρήσατε κοινὴν σταυροφορίαν ἐν Κρήτῃ, κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, τῆς ὁποίας δὲν ἐκρίνοντο, ἐπὶ αἰῶνας, ἄξια τῶσα ἑκατομμύρια σφαζομένων χριστιανῶν ἐν Ἀνατολῇ! Καὶ ἐνῶ οἱ ἠρωικοὶ ἐκεῖνοι μάρτυρες τῆς Ἐλευθερίας ἐπιπτον, ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τὰς ὀβίδας τῶν χριστιανικῶν τηλεβόλων, ἡ εὐπρέπεια—ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ εὐμένεια, τῶν ὁποίων τόσην χρῆσιν ποιεῖται ἡ Διπλωματία τοῦ 20οῦ αἰῶνος, δὲν ὑπεγύρουσαν νὰ κωλυθῇ, διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ἡ αἱματοχυσία τοῦ, ὑπ' αὐτῆς, προκληθέντος ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου!

Καὶ ἐξηναγκάσατε τὴν μικρὰν Ἑλλάδα ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄριστον πόλεμον, καὶ νὰ ἐξαντλησῇ πάσαν αὐτῆς τὰς δυνάμεις, ἵνα δεσμεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἀρνηθῆτε, ἀκολούθως, εἰς τὴν ἠρωικὴν Κρήτην τὴν ἐνωσίαν της μετὰ τῆς ταπεινωθείσης Μητρὸς της, δημιουργήσαντες ἐν τῇ νήσῳ καθεστῶς, τὸ ὅποιον δὲν ὑπαγόρευσε ἡ φιλανθρωπία καὶ τὸ δίκαιον, ἀλλ' αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως διαπραχθέντων ἀνομιμᾶτων, καθ' ἐνὸς εὐγενοῦς λαοῦ. Ὅταν δὲ τὸ καθεστῶς ἐκεῖνο, ὑπὸ τὴν πατρικὴν μέριμναν γεναιόφρονος βλαστοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος, ἤρξατο ν' ἀποφέρει τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς πατρικῆς δικαιοσύνης, διὰ τῆς παραδειγματικῆς, ἐν μικρῷ διαστήματι χρόνου, παγίωσης τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας μεταξὺ κρητῶν καὶ τουρκοκρητῶν, κατεργάσθητε, ἐκ συμφώνου, τὴν ἀπόφασιν τῆς διασπάσεως τῆς ὁμοφωνίας τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, δι' ἀκατονομάστων βραδουργιῶν καὶ ἀγνώμονος πρὸς ὑπερῆσανον καὶ σώφρονα βασιλόπαιδα συμπεριφορᾶς, ἀγρεύσαντες ὠφέλη ἐκ τῆς παιδικῆς φιλαρχίας καὶ τῶν προσωπικῶν παθῶν ἀπειρῶν πολιτεσιῶν, τοὺς ὁποίους, ἐνθαρρύναντες παντοτρόπως, ὠδηγήσατε εἰς τὸ θέρισον.

Καὶ ἐπέτυχατε τοῦ καταχθονίου τουτου σκοποῦ ἵνα κρατήσῃτε, ἀφ' ἐνός, εἰς τὸ σκότος τῆς δουλείας ἐν τμημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὸ ὅποιον εἶδε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα αὐταπαρνήσεως, ἐθελουσίας καὶ πατριωτισμοῦ εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὠθοῦντες αὐτὸ εἰς τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν, καὶ, ἀφ' ἑτέρου, ἵνα, ἐπιωφελοῦμενοι αἱματηρᾶς θυσίας, ἐξαντλήσῃτε τὴν τε Κρήτην καὶ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα, καὶ δημιουργήσῃτε εἰς ἑαυτοὺς ἐκτελεσθῆναι εὐρυτέρων σχεδίων, τὰ ὅποια διαπρανοῦνται ἐν τῇ κρητικῇ ἀνογῇ τῶν Βουλγαρικῶν βανδαλισμῶν καὶ τῶν βωμολοχικῶν ὁμοτήτων, κατὰ τοῦ μι-

κροῦ τούτου λαοῦ. Καὶ ταῦτα πάντα ἐπιτελοῦνται ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εἰρήνης!— Ἀλλὰ, καὶ ὅτε ἀκόμη εἰληκρινῆς ἦτο ὁ λόγος τῆς τυραννικῆς ταύτης βίας, ἡ μικρὰ Ἑλλάς ὑφώνει, ὑπερῆσανως, τὴν φωνὴν τῆς, ὑπομιμνήσκουσα εἰς τοὺς ἐκβιασπὰς της, ὅτι, εἰρήνην, καταπνίγουσα τὰ αἰσθήματα τῶν λαῶν, εἶναι εἰρήνην τάφου—εἶναι ἀθέτησις τοῦ ἀνθρώπινου δικαίου καὶ τῆς δημοσίας τάξεως—εἶναι ἀρνήσις τοῦ Θεοῦ.

Ἱστορικοὶ καὶ ἐθνολογικοὶ τίτλοι, θυσίαι, ποταμοὶ αἵματος, γογγυσμοὶ θυμάτων, αἰῶνων δάκρυα δὲν συγκινοῦσι πλέον τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς!— Σφαγεῖον ἀνθρώπινου αἵματος παρουσιάζει ὑπὸ τὰ δμματα—τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, πρὸ ἑκαετίας ἡ Μακεδονία!— Τὰ ἐν τῷ σκότει τελούμενα ποτε μαρτύρια τῆς ἱεράς Ἐξετάσεως ἐεργουῦνται ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου—ὑπὸ τὰ δμματα τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνος μας!— Οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν εἶναι Οὐνοὶ, οὐδὲ Βάνδαλοι, οὐδὲ Τούρκοι— ὀνομαζόνται ἐν Χριστῷ ἀδελφοί—καὶ ἐνεργουῦνται ὑπὸ τὰς ἐνθαρρύνσεις τῶν χριστιανῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς!— Ἡ μάχη, ἡ ἀγγόνη, οἱ διαμελισμοὶ ἀνθρώπινων πλασμάτων, ἡ κρουραία παιδῶν, ἡ ἀτιμία γυναικῶν, ἡ δολοφονία λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἐμπρησμὸς τῶν Οἰκῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἡ ἀρπαγὴ Ἐκκλησιῶν Οἰκῶν τοῦ Ἐλέους καὶ σχολείων, ἡ λεηλασία, ἡ ληστεία, ὁ ἐκπατρισμὸς, ἡ ἐξωρία καὶ ὁ διὰ δυναμίτιδος τρόμος εἶναι τὰ ἄθλα τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, μετὰ τὰ ὅποια, ἐπὶ ὅλας ἐτασίαν, εὐχαρίστως κοσμεῖ τὰς στήλας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Τύπου, ἐνθουσιωδῶς χειροκροτεῖ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος καὶ ἀσπλάγχχνως ἐνθαρρύνει ἡ Διπλωματία! Καὶ τὰ μαρτύρια ταῦτα τελουῦνται ἐκεῖ ἐπὶ ἐξαετίαν ὀλοκλήρον, κατ' ἀθῶων καὶ ἀόπλων πλασμάτων γηγενοῦς λαοῦ, τοῦ ἐπικρατεστέρου, νομιμονεστέρου καὶ ἐκπολιτιστικωτέρου τῆς Ἐπαρχίας ἐκεῖνης, πρὸς τὴν ὁποίαν συνδέουσιν αὐτὸν χιλιάδων ἐτῶν χυσοὶ δεσμοί!

Ἄλλ' ἐὰν ὀφειλόμενος φόρος τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος Διδασκάλου δὲν συγκινεῖ τὰ αἰσθήματα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐκατόμβαι ἑλληνικοῦ αἵματος ρεύσαντος ἀπὸ τοῦ 1770 μέχρι τοῦ 1821, ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκείνης γῆς, δὲν εἶναι ἰκαναὶ νὰ ἐπιβλήωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μακεδονίᾳ;

Ἡ Ἱστορία ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχει, ἀείποτε, ὁ ἐὼγλωττος συνήγορος τῶν ἀδικουμένων, ἐκ ταύτης δ' ἀποσπῶμεν ὀλίγα ἐρωτήματα, ἀναμένοντες τὴν ἀπάντησιν τῆς Δικαιοσύνης τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὅταν τὰ ἐγεργήτρια ἄσματα τοῦ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑποστάντας ἑλληνοβουλαλοῦ ποιητοῦ, Πήγα τοῦ Φεβραίου, ἐκάλουν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τὸ πολεμικὸν μένος τῶν βουλγάρων, ἀλβανῶν καὶ σέρβων, κατὰ τὴν διεκρίθησαν οἱ παρ' ὑμῶν προσατεῦόμενοι βούλγαροι;

Διατὶ μετξὺ τῶν ὀνομάτων τοῦ ἑλληνοβουλγαλοῦ Βλαγαδά, ἐκ τῆς μακεδονικῆς πόλεως Ἀσίου, τοῦ ἑλληνοβουλγαλοῦ Νικοτσάρα, ἐκ Ἐλασσάνου, τοῦ ἑλληνοβουλγαλοῦ Παπα, ἐκ Νεβρόπου, τοῦ ἑλληνοβουλγαλοῦ Καλῆ καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνοβουλγαλοῦ ἡρώων, οἵτινες ἐπέστησαν ἐπὶ τῆς ἐκκλήσεως τοῦ νεοῦ Τυρταίου, ὑψίστων

τὴν σημαίαν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὰς ἐλευθερίας, ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐπὶ τῆς δασώδους μακεδονικῆς Πιερίας, διατὶ, λέγομεν, δὲν ἀναγράφει ἡ Ἱστορία καὶ ὀνόματα τῶν ὑφ' ὑμῶν προσατεῦομένων βουλγάρων;

Ἰπεστήριζαν, οἱ βούλγαροι, τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, ἔστω καὶ ἐπὶ καταφανεῖ ἰδίῳ αὐτῶν συμφέροντι, ἵνα ἔχωσι, τοῦλάχιστον, τὸ δίκαιωμα νὰ λέγωσιν ὅτι εἰς ἑαυτοὺς καὶ μόνους ὀφείλουσιν τὴν ἀναγεννήσιν των, ὡς οἱ Σέρβοι καὶ Μαυροβούνιοι;

Ὅταν ἠρωικὴ γαλαχὲ Σουλιωτῶν, οὐ μόνον ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, ὑποστήριζον, ἐν ἀπελπισίᾳ, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀνὰ τοὺς αἱματοθύρους βράχους τῆς ἑλληνικῆς Ἡπείρου, τί ἐπραξαν οἱ παρ' ὑμῶν προσατεῦόμενοι ἀπόγονοι τοῦ Κροῦμου;

Εἰς πόσους μοναχοὺς βουλγάρους μετὰ μακρὰς καὶ τρομερὰς βασάνους, ἐξεδείραν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξέθησαν αὐτοὺς ἔπειτα, ζῶντας, εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, ὡς εἰς τὸν ἑλληνα μακεδόνα μοναχὸν Δημήτριον;

Διατὶ, μετξὺ τῶν σάκκων τῶν περιεχόντων ἑκατοντάδας κεφαλῶν ἐπαναστατῶν τοὺς ὁποίους ὁ Μουχτάρ, υἱὸς τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ὁ ἀποσταλεὶς πρὸς εἰρήνευσιν τῶν ἐλλήνων μακεδόνων, ἐπέμφεν ὡς δῶρον εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, διατὶ λέγομεν, νὰ μὴ εὐφραθῆσιν μετξὺ αὐτῶν καὶ κεφαλαὶ τῶν παρ' ὑμῶν προσατεῦομένων βουλγάρων;

Ὁ πρωτομάρτυς τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὁ εἰς τὴν πύλην τῶν Πατριαρχείων ἀπαγωγιστὴς Πατριάρχης Γρηγόριος, καὶ οἱ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐκεῖνο ὑποστάντες, ἀγογγύστως, ὀδοήκοντα μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι, μετξὺ τῶν ὁποίων ὁ τοῦ Αἰνίου Κύριλλος καὶ ὁ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος Πρώτος, πρὸ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτονται οἱ ἱστορικοὶ ὑμῶν, μήπως ἦσαν βούλγαροι;

Ἄς ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἡ χριστιανικὴ δικαιοσύνη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, τὰ ὅποια δὲν ἐλήφθησαν ἐξ ἑλλήνων ἱστορικῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἥμιστο φιλέλληνο ἱστορικοῦ Γερβίνου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Εἰδεμβέργης, καὶ τοῦ παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ γάλλου προζένου Πούκεβιλλ.

Ἀπέναντι ποιούτων ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων, τὰ ὅποια μαρτυροῦσι μυθῶδες ἠρωισμοὶ καὶ αὐταπαρνήσεις, κοσμοῦντες τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐκείνης γῆς, οἱ ἑλληνες ὑπέστησαν ἐπὶ ἐξαετίαν ὀλοκλήρον, χειροκροτοῦντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, τὰ μαρτύρια τοῦ βανδαλισμοῦ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κροῦμου, ἀποτελοῦντες τὸ κοινὸν σημεῖον τῆς σκοποβολῆς τῶν κρατιδίων τοῦ Αἰμου καὶ τῆς κυριαρχοῦ Ἐπικρατείας. Εἰς μάτην ἡ μικρὰ Ἑλλάς διεμαρτύρησε εἰς τὴν χριστιανικὴν φιλανθρωπίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Παρὰ μὲν τῆς διπλωματίας ἤκουε συμβουλὰς ὑπομονῆς καὶ φρονήσεως, παρὰ δὲ τῇ κοινῇ γνώμῃ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου διεδίδετο ὁ θρύλος ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐγκατέλειπε πᾶσαν τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας. Ὅταν δὲ τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς ἐξηντήθη μέτρον τρυφᾶς, ὁ δὲ ὑπερήφανος ἀπὸ τῆς ἀσθενεῖς ἐπιβλήτων οὐδαμόθεν χριστιανικῆν βοήθειαν, ἀπεράσισε τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, καθαρῆ τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῷ ἑσσεαλέων λύκων τοῦ Βορᾶ, καὶ οὐδέποτε εἰς τὴν διπλο-

ΤΑΚΩΒΛΕΤΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΥΒΕΙΟ ΑΠΟΣΤΟΛΕΙΟΝ

ματιαν και τον πεπολιτισμενον κοσμον την εν Μακεδονια αναμφισβητητον υποπεροχην του, σχισας τους στατιστικους εκεινους πινακας, δια των οποιων οι επιδρομεεις ηπατων τους ευπιστους, ιδου και παλιν η ευρωπαϊκη διπλωματια ζητουσα να δεσμευση τας χειρας επιβληθεισης εξ απολυτου αναγκης αμυνης, και παρακωλυση αδελφους να δωσωσι χειρα βοηθειας εις σφαζομενους ομαιμους αδελφους των!

Ευρωπη, Ευρωπη! Ελθισμονησες τον Μαραθωνα και την Σαλαμινα και μετ αυτων τας Αθηνας και τα Στάγειρα! Δεν σε συγκινουσι τσον σφαγια ανθρωπινου αιματος, δακρυα αιωνων, λεηλασια και πυρπολησεις πολεων, αηριαι εξορια φιλησυχων πολιτων, οσον σε συγκινει το ατομικον συμφερον ενος και μονου ευρωπαϊου πολιτου, το οποτον προστατευεις δια ναυτικων επιδειξεων εις τας θαλασσας του Αιγαίου.— Την χριστιανικην φιλανθρωπιαν σου και την ευαγγελικην αγαπην του πλησιον αντεκατεστησεν η μεριμνα της προστασιας των ζωνων, ητις εκδηλουται εν τη αμιλλη των υπερ αυτων, προστατευτικων νομων σου.— Εγγηρασας πριν ακόμη δρέψης τους καρπους του ελληνηκου πνευματος. Το αιμα σου εχει αναγκην νεας ζωης, την οποιαν, παντοτε, εδανεισθης εξ Ανατολων.

Η αναγεννηθεια εμωσ μικρα Ελλαδς είναι νεα και θελει να ζηση. Ουδέποτε θα συγκατατεθη ν' αποθανη ως οι ασθενοικοι γεροντες, αλλά θα πείση αγωνιζομένη τον υπερ υπαρξεως αγανα, κρατουσα εις τας χειρας τα δπλα εκεινα, τα οποια η ευγενής της καρδια αποτροπιάζεται και τα οποια θα αγαση βεβαιως, εν εσχάτη ανάγκη, ο μόνος απομεινας εις αυτην βοηθός—ο Θεός.

Η Ιστορία εδιδαξεν εις το ελληλικον εθνος, του οποιου ο βίος υπήρξε, προ 2,000 ετών, διηνεκής περι υπαρξεως πάλη. μαρτυρικη πολλάκις, ήρωική παντοτε, οτι εξήλθεν, αείποτε, εκ της δοκιμασίας ισχυρότερον, μετα μειζονος πεποιθήσεως εις εαυτο και μειζονος εκτιμήσεως παρά των άλλων. Λαός δε οστις ουδέποτε εγνωρίσε την ανάγκην της αναπαύσεως, οστις τέρπεται εις την διηνεκή επιδίωξιν του ιδεώδους, οστις υποδουλούμενος εκπολιτίζει και εξημερώνει, οστις πίπτων εξεγείρεται και θνήσκων αναγεννάται, δεν είναι δυνατόν παρά να ζηση.

ΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κατά την συνεδρίασιν της Βουλής της 15ης μετά την συνήθη πληθωραν των έπερωτήσεων, αιτινες καταναλίσκουσι πολλὰς ώρας θετικωτέρας εργασίας, η Βουλή εισήλθεν εις την ήμερησίαν διάταξιν, ψηφίσασα διάφορα νομοσχέδια αναπληρωματικων πιστώσεων. Μεθ' ό αρχεται η συζήτησις επί του νομοσχεδίου του δανείου των 20 εκατομμυρίων. Ο πρώτος όμιλήσας ο Αλεξάνδρος, συνεχίζων την άπόρρητον άποψη, ελέγγει τον κ. Πρόεδρον της Κυβερνήσεως δια την ανακολούθια των γνώμων του, όότι κατά το 1904 ήλθε πάνοπλος εν τη Βουλή, επιμένων να ψηφισθί έ άρχαισμός του Δαδόγου, μετά τέρρον δε δλίγου χρόνου αποβάλλει την πολεμικην του φάρτραν και ζητεί την αναστολήν του οργανισμού εκείνου. Επτάων δε τα του οργανισμού του

στρατού, καταλήγει εις το όντως λογικώτατον συμπέρασμα ότι δια μόνου του νέου όπλου δεν είναι δυνατόν ν' αναπτρωθί το πατριωτικόν φρόνημα. αλλά μόνον δια της ένδελεχους και άληθους εργασίας, και την εργασίαν ταύτην επιζητεί παρά της Βουλής σήμερον το Έθνος.

Ο μετά τουτον διαδεχθείς το βήμα κ. Μαυρομιχάλης διαιρεί το ύπο συζήτησιν νομοσχέδιον εις δύο θέματα. Α'. Έάν το δάνειον είναι έπωφελές, και τότε το ζήτημα είναι οικονομολογικόν και Β'. Έάν έχομεν ανάγκην δανείου και τότε το ζήτημα είναι καθαρώς στρατιωτικόν.— Ως προς το πρώτον ισχυρίζεται ότι οι όσοι του δανείου είναι υπέροχοι και αι έγγυήσεις μεγάλαι και υπερβολικαι, και άπορει διατι το δάνειον τουτο δεν τίθεται εις δημοσίαν έγγραφήν. Ως προς το δεύτερον μέρος ο κ. Μαυρομιχάλης εκφράζει την γνώμην ότι παρίσταται ανάγκη δανείου, έάν θέλομεν να έχωμεν στρατόν εκτός όμωσ τουτου, δύναται να εφαρμοσθί οικονομία εκ των λοιπων Υπουργείων, και αποδοθώσιν αι οικονομίαι αυται εις το Υπουργείον των Στρατιωτικων. Ελέγγει επίσης τον κ. Πρωθυπουργόν όότι επί του στρατιωτικού ζητήματος της χώρας δεν έχει σταθεράς γνώμας, και προτρέπει αυτόν να πείση την Έθνικην Τράπεζαν, άντι 20 εκατομμυρίων, να δανείση έτερα 20 ή δέκα τουλάχι στον δια την πλήρη στρατιωτικην όργάνωσιν τνί σας ότι, μετά τα γεγονότα της Θράκης και της Αγγιάλου, οι συμβουλευόντες την αναβολήν έχουσι ευθύνην απέναντι της Ιστορίας και του Έθνους. Τελευτών δε δηλοϊ ότι δεν θα επιψηφίση του νομοσχεδίου, έάν δεν αύξηθί το ποσόν του δανείου, όότι τότε θέλει πεισθί ότι πρόκειται περι σοβαράς στρατιωτικής εργασίας.

Μετά τον κ. Μαυρομιχάλην άνέρχεται το βήμα ο κ. Γιανναλίττας οστις τονίζει την ανάγκην της στρατιωτικής όργάνωσεως της χώρας, άποφαινόμενος ότι η στρατιωτική εκπαίδευσις δεν επιτελείται δια της αλλαγής του όπλισμού, αλλά δια της στρατιωτικής ανατροπής, του φρονημητισμού και της πειθρχίας.— Ο στρατιώτης, λέγει, πρέπει να μάθη να τηρή ψηλά το γόητρον και το σθβας προς ό,τι εξαίρει την Πατρίδα, προς την οποίαν και μόνην πρέπει να προσέχη. Ο στρατός, λέγει, δεν γίνεται δια της άεργίας και των καφενειων, αλλά δια της ένδελεχους μελέτης, πειθρχίας και της θέρμης προς το έπάγγελμα, όότι, μόνον, τοιουτρόπως δύναμεθα να έχωμεν άνδρας δυναμένους να κρατήσωσι και να χειρισθώσι το όπλον με φρόνημα και με ζέσιν. Κατακρίνει την τακτικην της αλλαγής των γνώμων δια την στρατιωτικην όργάνωσιν της χώρας, ητις άραιρεί από τον πολιτήν την πεποιθήσιν της καλλιτερέσεως των πραγματων.

Η συνεδρίασις της 16ης υπήρξε θορυβώδης. Μετά τας συνήθεις έπερωτήσεις η Βουλή εισήλθεν εις την ήμερησίαν διάταξιν, κατά την οποίαν έσυζητήθη εις β' άνάγνωσιν το νομοσχέδιον περι Ιθαγενείας των προσφύγων, μεθ' ό έρχεται η εξακολούθησις της εις β' άνάγνωσιν συζήτησεως του νομοσχεδίου περί δανείου των 20 εκατομμυρίων, επί του οποιου λαμβάνει τον λόγον ο κ. Στρατός, οστις δεν έπρόφρασεν ακόμη να εξετάση το στρατιωτικόν σύστημα

το θεσπισθέν υπό της κυβερνήσεως και εγείρεται ζωηρά διαλογική συζήτησις μεταξύ του κ. Θεοτόκη και κ. Ράλλη ητις κατέληξεν εις την διάλυσιν της συνεδρίασεως, και ματαίωσιν της περαιτέρω συζήτησεως του νομοσχεδίου. Την επομένην επί της συζήτησεως της συμβάσεως του δανείου όμιλήσεν ο κ. Ράλλης, οστις εξέταζων, εκ προσαχθέντων πινάκων, την κατάστασιν του Ταμείου της Αμύνης, εύρίσκει ότι κατά το έτος 1906 είχεν 9,529,000 δρ. και 1,250,000 φράγκων, ελέγγων τον κ. Υπουργόν των Οικονομικων όότι δια της Οικονομικής Έλλάδος διηγγέλλετο ό,τι χάρις εις τας ένεργείας αυτου επετεύχθη η αύξησις των προσόδων του Ταμείου της Αμύνης. Έκ της άφορμής ταύτης επιτίθεται κατά του Τύπου, έν άποκαλεί ψευδολόγον.— «Έχομεν καθήκον, ειπεν, προς τους συμπολίτας μας και την κοινωνίαν να μη άφήνωμεν εις την ψευδολογίαν των έφημερίδων να παραπλανή την κοινήν γνώμην. Τους ψευδολόγους αυτοūs γελοιογράφους έχομεν καθήκον να τους καρφώσωμεν εις τον τοίχον, όπως τιμωρήσωμεν αυτοūs ως τιμωροϋσι τα άτακτα παιδια. Εϋτυχώς η ψευδολογία δεν δύναται να καλύψη την φωνήν της άληθείας, α αυτόν δε οι ίδιοι θα αναγκασθώσιν ν' ανακαλέσωσι τα ψευδολογήματα».— Είτα, εξετάζων τα Νομοσχέδια εκείνα εις τα οποια άντέδρασεν η αντιπολιτευσις, χαρακτηρίζει ταυτα ως φορολογικά δοκίμια ή ως Νομοσχέδια επιτυγχάνοντα πραγματικας οικονομίας, σχετιζων ταυτα με άλλα συναφή πολυδάπανα τριαυτα, ως το περι αύξησεως των Νομων του Κράτους εις 27.— Εισερχόμενος εις τον όργανισμόν του Στρατού ο κ. Ράλλης, εξετάζει τας συνεπείας της αναστολής αυτου, και υποστηρίζει, δι' αριθμών, ότι η δύναμις του στρατού είναι ανεπαρκεστάτη προς εκγύμνασιν των στελεχών αυτου και την παρασκευήν τοιούτου προς αντιμετώπισιν έν τώ μέλλοντι του έχθρου. Ο κ. Ράλλης, μετά ταυτα, εξετάζει το ύπο συζήτησιν νομοσχέδιον το κυροϋν την σύμβασιν περι δανείου 20. εκατομμυρίων, και κατακρίνει την κυβερνήσιν όότι παραχωρεί άπαντα τα πλεονάσματα των υπεργών προσόδων, αι οποια πολυλάκις άνέρχονται, κατά μέσον όρον εις 14,000,000. παρατηρών, ότι προς εξασφάλισιν δανείου 18 εκατομ. δίδεται έτησία προχωρήσις 14 εκατομμυρίων. Ως προς τον τόκον του δανείου, ο κ. Ράλλης προβάλλων αυτόν προς τους τόκους των άλλων δανείων, εύρίσκει τουτον επαχθέστατον δε πάντων των όρων εύρίσκει την εις χρυσόν συνομολόγησιν αυτου, όότι, διατελούσης της χώρας υπό άναγκαστικην κυκλοφορίαν, είναι ένδιειγημένον ν' αποφεύγωμεν παν ό,τι δύναται ν' άνυκόψη την ευτυχί τροπήν της νομισματικής άγοράς. Απειθυνόμενος δε προς τους βουλευτης και τον κ. Πρόεδρον της κυβερνήσεως, παρακαλεί αυτόν ν' απούρη την σύμβασιν, της οποίας αι συνεπείαι θα είναι όδυνηραι δια τον τόπον.

Μετά τον προλαλήσαντα, τον λόγον λαμβάνει ο κ. Στάγης, οστις επεραμύεται του νομοσχεδίου της συμβάσεως του δανείου, και έπιτίθεται εις τας κοιτισμούς στιγμάς εις τας οποιας εύρίσκει τον κ. Στάγην καταρωθήν να συναρθή τοιούτον δάνειον.— Ο κ. Στάγης, εκφράζων του

θέματος, εξαίρει την μόρφωσιν των λειτουργών της μέσης εκπαιδεύσεως, ητις ελπίζει να συντελέση εις την εκπλήρωσιν των εθνικων πόθων. Μετά τον κ. Στάγην, τον λόγον λαμβάνει ο κ. Καβαλιεράτος, όστις εξετάζει το νομοσχέδιον από οικονομικής άπόψεως, και εύρίσκει τας διδομένας έγγυήσεις δυσανολόγως βαρείας, αναφορικώς προς το διδόμενον ποσόν, ως επίσης εύρίσκει βαρύν τον τόκον του δανείου, το όποιον έπρεπε να εκτεθί εις δημοσίαν έγγραφήν έν Ελλάδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Αι έφημερίδες της πρωτευούσης άναγράφουσιν ειδήσιν, εξ ευρωπαϊκής πηγής προσλοθυσαν, ότι ο Βασιλεύς του Σιάμ έπόστεινεν εις τον ήμέτερον πρίγκηπα Γεώργιον την θέσιν του Αντιναύρχου του Σιαμικού στόλου, ην ο πρίγκηψ κατ' άρχην, άπεδέχθη ζητήσας προθεσμίαν δύο περίπου μηνών, όπως κανόνιση τα κατ' αυτόν. Οτι η πρότασις αυτη έγένετο γνωστή εις τον ήμέτερον Άνακτα, οστις ουδεμίαν έφρεν αντίρροσιν. Αναφέρουσαι επίσης διαφόρους άλλας λεπτομερείας περι της θέσεως του πρίγκηπος, του μισθού αυτου, και περι της χορηγηθησομένης αυτω άδείας της ελληνηκής κυβερνήσεως.

Την ειδήσιν ταύτην μεταφέρομεν μετά πάσης επιφυλάξεως, ου μόνον αλλά και δυσπιστίας εύρίσκοντες πολλους τους λόγους ένεκεν των οποιων άμφιβάλλομεν να παραδεχθώμεν ότι η Α. Υψηλότης, ηθέλε ποτε δεχθί ξένην ύπηρεσίαν, εις περιστάσεις κατά τας οποιας η Πατρίς αυτου έχει ανάγκην ξένων δια την όργάνωσιν των στρατιωτικων και ναυτικων αυτης δυνάμεων.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΠΡΟΔΩΓΗ

Μετ' ευχαριστήσεως μανθάνομεν εκ Πατρων την προαγωγήν εις Υπελεγικήν Α. τάξεως του αξιοτίμου νέου κ. Αθ. Δενδρινού, κεκτημένου πάντα τα άπαιτούμενα προσόντα της ικανότητος, τιμιότητος και καλής συμπεριφοράς, εύχόμενοι, από καρδιάς, εις τον αξιόλογον τουτον δημοσίον υπαλληλον ταχθείαν την προαγωγήν εις τον κλάδον εις τον όποιον ύπηρετεί. Τοιούτου είδους προαγωγή ου μόνον ένθαβρύνουσι τους προαγομένους εις την ακριβή εκπλήρωσιν των καθηκόντων αυτων, αλλά και της κοινωνίας ολοκληρου της οποίας τα συμφέροντα μετά πίστews και ευλαβείας προς ατεύουσι.

ΟΙ επιθυμούντες να γίνωσι συνδρομνται της «Ελευθέρας Γνώμης» δύνανται να έγγραφοδιν παρὰ τοις περιοδεύουσιν ανταποκριταίς ήμών, ή ν' αποστελλωσιν απ' ευθείας την συνδρομήν αυτων, δια ταχυδρομικης ή πιστωτικής επί την διεύθυνσιν Κεντρική Διεύθυνση «Ελευθέρας Γνώμης» Εις Αργοστόλιον

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΟΠΙΚΑ

Μδλονότι η κατεδάφισις τῶν Δικαστηρίων προχωρεῖ μετὰ σπουδῆς, καὶ πᾶσα ἐπ' αὐτῆς περαιτέρω συζήτησις εἶναι ἀσκοπὸς καὶ παράκαιρος, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἵνα ὑποστηρίξωμεν τὴν προεκτεθειαν γνώμην ἡμῶν, ἐξετάζοντες τὰ ὑποδεικνύμενα κατὰ τῆς ἀντιθέτου γνώμης, τὰ ὁποῖα ἰσοφαρίζουσι μὲ τὸ παραπάνω, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀξιότιμου συμπολίτου καὶ φίλου μου, τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ὑποδεικνύομεν.

Ὡς πρῶτον καλὸν, ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης ἡμῶν εὐρίσκει τὸ ὠραῖον θέαμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνοίγεται ἐνώπιον τοῦ περιπατητοῦ τῆς ὁδοῦ Βαλλιάνου, μετὰ τὴν κατεδάφισιν. Μολονότι ὁ ἀξιότιμος φίλος μου ἐπιμένει ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ αὐτοῦ ἀπέφισ ἰσοφαρίζει μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἰδικίην μου, ἅς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ συμφωνήσω μετ' αὐτοῦ, διότι τοῦ ὠραίου τούτου θεάματος ἀπολαμβάνει ὁ περιπατητὴς μὲν ὡς κάμψῃ τὸ κατεδαφίζομενον κτίριον τῶν δικαστηρίων. Ἡ μόνη ἐλαχίστη διαφορά εἶναι ὅτι τὸ ὠραῖον τούτο θεῖμα θὰ εἶναι ὁρατὸν εἰς τὸν παρατηρητήν, ὀλίγα μόνον μέτρα πρότερον, ἔσα δηλονότι περιλαμβάνει ἡ μικρὰ ἔκτασις τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν δικαστηρίων μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀρισ. Μεταξά.

Ὡς δευτέρον καλὸν, ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης ἡμῶν εὐρίσκει τὸν ἐκ τῆς κατεδαφίσεως τοῦ κτιρίου τῶν δικαστηρίων ἐπερχόμενον ἐξωραϊσμὸν τοῦ τόπου μας. Καὶ εἰς τοῦτο ἅς μοι ἐπιτρέψῃ ὁ ἀξιότιμος φίλος μου νὰ μὴ συμφωνήσωμεν μαζί του, καὶ ἐχέτομεν διὰ τοῦτο τοὺς λόγους μας.

Ἐκτός τῶν λόγων τούτων ὁποῖους ἐν τῷ προηγουμένῳ μας ἄρθρῳ ἐξέθεσομεν, διὰ τῶν ὁποίων ὑποστηρίζομεν ὅτι, διὰ τῆς κατεδαφίσεως τῶν δικαστηρίων ἡ πόλις μας θὰ βλαθῇ ὑπὸ καλαισθητικῆν ἔποψιν, ἔχομεν καὶ ἄλλον λόγον, τὸν ὁποῖον μάς δανίζει ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης μας. — Ἄφ' οὗ ἔχει τὴν εὐλικρινείαν νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ βορεία πρόσοψις τοῦ κατεδαφιζομένου κτιρίου ἀποτελεῖ ἐν ὠραῖον τέρας ἀνταξίον τῆς ἐπίσης ὠραίας λεορῶρου τῶν Δικαστηρίων, ἅς ἐξετάσωμεν ἂν τὸ ὠριότερον τοῦτο τμήμα τῆς πόλεως μας, θὰ ὠφελήσῃ ἐκ τῆς κατεδαφίσεως. ἔχομεν τὴν εὐλικρινείαν νὰ εἴπωμεν ὅτι οὐ μόνον θὲν θὰ ὠφελήσῃ ἀλλὰ καὶ πλὴν θὰ ζημιωθῇ, διότι, ὅταν εἰς ἐν ὠραῖον ἀντικείμενον, ἡ ὠραῖον τμήμα πόλεως, προστεθῇ ἕτερον κατωτέρα πολὺ ὠραιότητος τοῦ πρώτου, ἐλαττώνει κατὰ πολὺ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τοῦ ὠραίου. Τοῦτο πιστεύομεν, ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης καὶ φίλος μας θὰ ἔχη τὴν εὐλικρινείαν νὰ μὴ μάς ἀμνησθήσῃ, διότι θὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ μετὰ τὴν κατεδάφισιν τοῦ κτιρίου μικρὸν τμήμα τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν δικαστηρίων μέχρι τῆς οἰκίας Μεταξά, κατὰ πολὺ ὑπερεῖ κατὰ τὴν ὠραιότητα, τοῦ παρὰ τοῦ ἰδιοῦ ἀναγνωριζομένου ὠραίου τμήματος τῆς λεορῶρου τῶν Δικαστηρίων.

Ὡς πρὸς τὸ οικονομικὸν μέρος, ἅς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀξιότιμος φίλος μας νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐξετάζει τὴν σχέσιν τῆς ζημίας καὶ οὐχὶ τὴν ζημίαν αὐτὴν. Ἄν ὁ δῆμος δὲν ὑποστῇ τὴν ὀκνηρὴν δαπάνην, ἢ ἂν τὸ πλείστον μέρος τῆς δαπάνης τῆς ἀνοικοδομήσεως θὰ εὐκολυνθῇ ἀλλοθεν, ταῦτα εἰσὶν ἀντικείμενα τῆς σχέσεως τῆς ἐπερχομένης εἰς τὸν δῆ

μον ζημίας. Ἐν εἶναι τὸ ἀληθὲς καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι καταστρέφεται κτίριον σπερὸν ἀξίας ὀγδοήκοντα, περίπου, χιλιάδων δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος ἠδύνατο νὰ χρησιμοποίησῃ εἰς ἐπείγουσας ἀνάγκας αὐτοῦ, χωρὶς, ἐπὶ τέλους, ἐκ τῆς ἐπερχομένης μεγάλης ταύτης ζημίας νὰ προκύπτῃ οὐδεμία ὠφέλεια, οὔτε ἐξωραϊστικὴ οὔτε ὑγιεινή.

Δὲν ἀπελιζόμεθα, ἀξιότιμε φίλε, περὶ ἀποκτήσεως δημαρχικοῦ μεγάρου, οὐδ' ἀγνοοῦμεν ὅτι ἡ πατρίς μας ἔχει τέκνα ἔτοιμα πολυτρόπως νὰ τὴν εὐεργετήσῃ καὶ τιμήσῃ. Λυποῦμεθα μόνον ὅτι εἰς τὸ οἰκοκυρίστικον πνεῦμα τοῦ λεοφάλλοντος εἰσεχώρησαν ἐσφαλμέναι θεωρίαι, ἀφ' οὗ παραδέχεται ὅτι ἡ οἰκονομία τοῦ ἀτόμου διαφέρει τῆς οἰκονομίας τοῦ δήμου ἢ τοῦ Κράτους, καὶ ὅτι οἱ δῆμοι δὲν πρέπει νὰ σκέπτονται ὡς τὰ άτομα.

— Ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἀξιότιμε φίλε, καὶ μετ' ἡμῶν τόσοι ὅτι ἡ Οἰκονομία, ὡς ἡ ἀριθμητικὴ εἶναι μίαν, καὶ ὅτι οἱ αὐτοὶ κανόνες οἱ διέποντες τὸ ἄτομον διέπουν καὶ τὸ ἔθνος, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν ἀτόμων. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, πάντοτε, ὅτι αἱ δαπάναι τοῦ ἀτόμου πρέπει νὰ εἶναι, πάντοτε, ἀνάλογοι τῶν προσόδων αὐτοῦ. οἷαν δὲ ἐντύπωνται τρῶσιν εἰς ἡμᾶς τὸ ἄτομον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δαπαρᾷ διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς αἰθούσης του καὶ παραμελεῖ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἀντικείμενα τοῦ οἴκου του, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, προξενεῖ καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ δῆμος ἐκεῖνος ὅστις μερὶ μὲν περὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς πόλεως παραμελῶν ἐπείγουσας καὶ ἀπαραιτήτους ἀνάγκας τῶν πολιτῶν, ὡς αἱ τῆς ὑγιεινῆς τῶν δημοτικῶν. Τὴν ἐντύπωσιν δὲ ταύτην πολλαπλασιάζει ἡ ἰδέα ὅτι τὰ ἄτομον ἢ ὁ δῆμος προδίδει εἰς δάνειον καὶ ἀποτεῖ τόκους διὰ τῆς μὴ ἀπαραιτήτους ἀνάγκας αὐτοῦ καὶ μὴ παραγωγικὰ ἔργα. — Ἐπιτρέψατέ μας, ἀξιότιμε φίλε, νὰ μὴ συμφωνήσωμεν καὶ πρὸς τὴν γνώμην ὑμῶν ὅτι ὁ δῆμος ἀρκετὰ εὐπορεῖ, διότι οἱ εὐποροὶ δὲν δανίζονται, καὶ ἂν ποτε δανισθῶσι θὰ πράξωσι ταῦτα ἵνα ἐπιτύχωσιν ἔργα παραγωγικὰ, τὰ ὁποῖα, ἐν τῷ μέλλοντι, ἢ ἔθελον χρησιμεύσει εἰς τὴν βαθυιδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπόσβεσιν τοῦ δανεισθέντος κεφαλαίου.

NOMOSΧΕΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

Πρὸς γνώσιν τῶν κ. γαιοκτημόνων καταχωρίζομεν τὸ εἰς τὴν Βουλὴν ὑποβληθὲν Νομοσχέδιον περὶ ἀγροφυλάκων.

Ἄρθρον 1ου. Οἱ ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν προτεινόμενοι ἀγροφυλάκες διορίζονται ὑπὸ τοῦ Δημάρχου. Ἐὰν δὲ οἱ ἰδιοκτητῆταικτηματικῆς περιουσίας δὲν συνέλθωσι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐκεῖνου καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Β. διατάγματος, ὁ Νομάρχης ἀποφασίζει περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἐγγυήσεως τῶν ἀγροφυλάκων, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Δημάρχου, ἀνακοινεῖ δὲ τὴν ἀπόφασιν του εἰς τὸν ἀρχαιὸν Δημάρχον, ὅστις προκαλῶν γνωμοδοτησιν τοῦ παρ' αὐτῷ δημοτικοῦ συμβουλίου, διορίζει τοὺς ὑπὸ τούτου ἀρθροῦ προτεινόμενους.

Ἄρθρον 2ου. Οἱ ἀγροφυλάκες τιμωροῦνται πειθαρχικῶς α) δι' ἐπιτιμίας καὶ β) διὰ προστίμου δραχμ. 3-10. Τὸς ποινὰς ταύτας ἐπιβάλλει

ἀνεκκλητῶς ὁ ἀρμόδιος ἀστυνομικὸς διευθυντὴς διὰ τοὺς ἀγροφυλάκας τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν ἣ ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ ἢ ὁ ἀρμόδιος ἀστυνομικὸς ὑποδιευθυντὴς διὰ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας.

Ἄρθρον 3ου. Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς μετὰ προηγουμένην σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ ἐποπτικοῦ ἀστυνομικοῦ συμβουλίου ἀπολύει τοὺς ἀγροφυλάκας δι' ἀνικανότητα, ἀμέλειαν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ ἀσυμμόρφωτον πρὸς ταύτην διαγωγὴν, οἱ δὲ ἀπολυόμενοι ἀντικαθίστανται ἄνευ ἀναβολῆς.

Ἐπὶ τοῦ 1ου ἄρθρου τοῦ νομοσχεδίου τούτου παρατηροῦμεν ὅτι οὐδεμία πρόνοια ἐλήφθη εἰς τὴν περιστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Νομάρχου εἰς τὸν κ. Δημάρχον, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ δευτέρου πρόκλησιν τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, δὲν συνέλθῃ τοῦτο εἰς συνεδρίασιν ἢ δὲν σχηματίσῃ ἀπαρτίαν. Ἡ ἐκφέρῃ γνωμοδότησιν μὴ σύμφωνον πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κ. Νομάρχου.

Μανθάνομεν ἐκ Φιλικίου ὅτι μεγάλῃ κατάχρησις ἐγένετο εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, Ὁ καταχραστὴς εἶναι ὁ διανομὸς Π. Βασιλάτος, ὅστις πλαστογραφῶν τὰς ὑπογραφὰς τῶν παραληπτῶν συστημμένων ἐπιστολῶν, παρεβιάζε ταύτας καὶ ἀρῆρει τὸ ἐντὸς αὐτῶν εὐρισκόμενον χρηματικὸν ποσόν. Τὸ ἐγκλημα ἀνεκαλύφθη διὰ τῶν δραστηρίων ἐνεργειῶν τοῦ ἐνωματάρχου κ. Ἄθ. Κατσειδίου, ὅστις, κατόπιν παραπόνων τῶν κατ' ἰκῶν, κατῳρωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον γενομένην ἐν τῷ ταχυδρομείῳ κατάχρησιν, κατασχέσας τὸ βιβλίον παραδόσεως τῶν συστημμένων καὶ τέσσαρας κοφίνους πληρεῖς ἐπιστολῶν ἀπλῶν, δεμάτων ταχυδρομικῶν καὶ συστημμένων ἐπιστολῶν, καὶ πέντε ἐπιτυχὰς ἀξίας φρ. 790. Ἀνεκάλυψεν ἐπίσης καὶ τὸν συνεργόν τοῦ καταχραστοῦ διανομῆς, ὅστις ἐξερρόνουν τὰς ἐπιτυχὰς εἰς Ἀργοστολίον. Ὡς γράφουσιν εἰς ἡμᾶς ἡ γενομένη κατάχρησις ἀνέργεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων.

Ἴδου ταχυδρομικὴ κατάστασις! Ἴδου τὰ συμζέροντα τῶν πολιτῶν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου ἀθλοῦ ἀγνοιαπίδος! Ἴδου οἰκογενεῖαι σιερούμεναι, κατὰ τὰς ἐρτάς, τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως αὐτῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ τόσου κόπου καὶ ἀγῶνος παρέχουσιν εἰς αὐτὰς εἰ ἐν τῇ ξένη βιοπολαίσταί συγγενεῖ! — Καὶ τίς ἄλλος εἶναι ὁ αἷτιος τῆς ὀλιβερῆς ταύτης καταστάσεως; ἢ αὐτὸ τὸ Κράτος; Ἀναγνώσατε κ. Ὑπουργεῖ τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν κατάστασιν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκ τῆς βουσιφετολογικῆς προτιμῆτεως τῶν προσώπων ἐκεῖνων τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνάξια πάσης ἐμπιστοσύνης, καὶ εἶπατε ἂν τοῦ λοιποῦ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἐμπιστοσύνη εἰς τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ἀρκετὰ φορολογεῖται, κ. Ὑπουργεῖ, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ὀλην τὴν ἀξίωσιν ν' ἀπαιτῇ παρ' ὑμῶν τὴν ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας καὶ τῶν συμφερόντων σου καὶ μεγαλητέραν ἐξέτασιν ἐπὶ τῷ δημοτικῷ ταχυδρομικῶν διανομῶν, οἷαν γὰρ πρέπει τῆς ἐξέτασιν ταύτης καὶ μεταξύ τῶν ἀποδοχισμένων τιμησθέντων νέων, καὶ τῶν ἀποδοχισμένων οἱ ἀμφιβόλου ἐμπιστοσύνης, τοιοῦτοι,

κατ' ἀπίστησιν τῆς Συναλλαγῆς. Εὐχόμεθα ἵνα ἡ κατάχρησις αὕτη εἶναι ἡ μόνη συμβῆσα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτης. Διότι διαδίδεται, μετ' ἐπιτάσεως, ὅτι καὶ ἄλλη κατάχρησις ἔλαβε χώραν, εἰς τὴν ἐνταῦθα διευθυνσιν τῶ Ταχυδρομείων, περὶ ἧς θὰ ἀναφέρωμεν μᾶλλον ὡς λάθωμεν ὠσιμμένας πληροφορίας.

Ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Κατάστασις

Ἐνῷ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις διδεδεικται διαβεβαιώσεις εἰς τὴν Πύλην ὅτι ὁ ἐν Μακεδονίᾳ προξενὸς διετάχθησαν ν' ἀσκήσωσι πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν των ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, ὅπως οὗτοι ἀπέχων ἀπὸ πάσης ἐμμέσου ἢ ἀμέσου ὑποστηρίξεως τῶν ἑλληνομακεδονικῶν Σωμάτων, καὶ ὅτι διετάχθησαν αἱ παραμεθοριαὶ Ἀρχαὶ νὰ διπλασιάζωσι τὴν ἐπὶ τῶν συνόρων ἐπαγρύπνησιν αὐτῶν, ὁ τηλεγράφος μετ' ἐπίδοις εἰς ἡμᾶς, καθ' ἐκαστὴν ἀλλεπαλλήλα κακουργήματα τῶν βουλγάρων κομητατζίδων κατὰ τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν. Ἀφ' οὗ μόνῃ ἡ ἰδέα τῆς περιστολῆς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ δράσεως τῶν ἑλληνομακεδονικῶν σωμάτων, ἐνεθάρρυνε τὴν ἐμρυτον θυριωδιαν τῶν ἐκδραμάτων τοῦ Βόλγα, δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅποια θὰ εἶναι τὰ μαρτύρια τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐδελφῶν ἡμῶν, κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἐκδικηταὶ τῆς θυριωδίας τῶν τεράτων ἐκείνων, ἤθελον ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τυράννων τίσους ἀθώους πληθυσμούς. — Ἐνόσω ἐν Μακεδονίᾳ ὑπάρχουσι βουλγαρικὰ, ῥωμουνικὰ ἢ σερβικὰ σώματα ἢ ὑποχωρήσις τῶν Ἑλληνομακεδονικῶν σωμάτων. θὰ ἦτο αὐτόχημαπροδοσία—θὰ ἦτο πλήρης ἐγκαταλείψις τῶν δικαιωμάτων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν Μακεδονίᾳ—ἢ ἐσήμεναι τὴν εἰς τὸ Σχίσμα ὄλησιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, οἵτινες μετὰ τίσας ἀνήκούστους πειλυτεῖς βατάνους ἐμμένουσιν ὑπερβάνους εἰς τὸ ἔθνον αὐτῶν φρόνημα. Δὲν ἦταν ἀρκετὰ ἐξ ἑτῆ ἰκείσας εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας;— Ἐπιθυμοῦμεν καὶ πάλιν, διὰ τῆς ἀρροσύνης ἡμῶν, νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν καταχλόνιον ἐργασίαν τῶν ἀντιπάλων μας;— Ἐκείνοι οἵτινες μετὰ τόσης εὐκολίας ἀποφαινόντι ὑπερ τῆς διαλύσεως τῶν ἑλληνομακεδονικῶν σωμάτων, ὁσελοῦσι, προηγουμένως νὰ σκεφθῶσιν ὠριμῶς καὶ σοβαρῶς, ὅπως δυσκολίας θὰ παρέξῃ ἡ ἀνατύπασις αὐτῶν.

ἈΠΟΚΟΜΗ ΠΑΡΑΣΙΜΟΥ

Ἀπενεμήθη τὸ παράσημον, τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ εἰς τὸν συμπολίτην ἡμῶν καὶ τέως Βουλευτὴν δικηγόρον κ. Κωνσταντίνον Γερακην. Συγγαίρομεν τὸν κ. Γεράκην διὰ τὴν ἀποδοθείσαν αὐτῷ τιμὴν, εὐχόμενοι ταχεῖαν τὴν παραγωγὴν αὐτοῦ.

† Ἀπεβίωσεν ὁ καλὸς συμπολίτης μας Δημήτριος Γαλιατζάτος ἐργολάβος δημοσίων ἐργῶν. † Ἀπεβίωσεν ἐπίσης ἡ δέσποινα Μαρία Μαζαράκα, μήτηρ τοῦ ἀνατόμου τοῦ «Κόδωνος». **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΤΕΛΙΟΥ ΑΙΘΥΡΡΙΟΥ** ΤΥΠΟΙΣ «Η ΕΛΛΙΣ»